

Правоохоронці знайшли викрадену зі школи оргтехніку

До ковельського міськвідділу внутрішніх справ надійшла заява директора Люблинецької загальноосвітньої школи про крадіжку. З'ясувалося, що зловмисник проник у приміщення через вікно. Спритник «вініс» техніки на майже 10 000 гривень. Працівники карного розшуку встановили особу крадія. Це 48-річний ковельчанин, який раніше притягувався до кримінальної відповідальності за майнові злочини. Частина краденого чоловік встиг продати. Наразі вся викрадена оргтехніка вилучена, у найкоротший термін її повернуть у школу.

50%

такого рівня може сягнути скорочення держслужбовців, ініційоване урядом. Про це заявив міністр юстиції України Павло Петренко.

На Рівненщині хочуть створити містечко для переселенців

Для забезпечення нормальних умов життєдіяльності мешканців Рівненщини в осінньо-зимовий період Рівненська обласна рада на черговій сесії розгляне питання створення пункту тимчасового перебування — містечка життєзабезпечення. У ньому також зможуть тимчасово перебувати внутрішньо переміщені особи. Про це повідомляє прес-служба Рівненської облради. Станом на 13 серпня 2014 року на території Рівненської області перебуває 875 осіб (376 родин), які вимушені були виїхати із зони проведення АТО.

В бою за Іловайськ поранений Семенченко

Командир батальйону Нацгвардії «Донбас» Семен Семенченко, що знаходиться вже другий день на передовій, отримав осколкові поранення, повідомив глава МВС Арсен Аваков.

Семен Семенченко — український військовий, колишній лейтенант Військово-морських сил України, командир батальйону спеціального призначення «Донбас», сформованого з добровольців, етнічний росіянин. «Семен Семенченко» — псевдонім, справжнього свого імені Семенченко не розкриває.

Був учасником Євромайдану. У квітні 2014 для боротьби з бойовиками самопроголошеної Донецької народної республіки Семенченко сформував з жителів України батальйон «Донбас». 29 червня прибув до Києва з вимогою припинення перемир'я та введення воєнного стану. Провів демонстрацію під Адміністрацією Президента та виступив на сцені Майдану.

29 липня народний депутат Олександр Бригинець повідомив, що командир добровольчого загону «Донбас» Семен Семенченко отримав призначення — він відповідальний за Артемівськ.

Семенченко має дружину; приховує особисті дані, щоб захистити сім'ю, яка, за його словами, підтримує його, але не розуміє. На публіці з'являється одягнутим у балаклаву, яка приховує все обличчя, крім очей.

Луцька міська рада незаконно виділила землю у заповіднику

Прокуратурою міста Луцька встановлено, що міська рада прийняла рішення в порушення вимог Земельного кодексу України. А саме: надала громадянці дозвіл на розроблення технічної документації із землеустрою щодо встановлення меж земельної ділянки в натурі, яка знаходиться в Державному історико-культурному заповіднику у місті Луцьку для надання її у власність. Між тим, ця земельна ділянка відноситься до земель історико-культурного призначення, а тому не може бути передана у власність.

Відтак, прокуратурою міста Луцька було пред'явлено до суду адміністративний позов до міської ради про визнання прийнятого нею рішення протиправним та з вимогою скасувати його.

Старшина Валентин Ніна із села Зимне Володимир-Волинського району служить поблизу Донецька у батальйоні, де ремонтують, чи скоріш, реанімують, бронетанкову техніку, яку великогабаритними МАЗами чи УРАЛами з двома пізнавальними білими смугами на баках, доставляють із блокпостів чи із інших місць, де відбулися військові дії. Мало не щодня ремонтники виїжджають туди, де ще земля не вистигла від бою. Інколи їм доводиться працювати під кулями і вони на власні очі бачать, як нелегко доводиться їхнім побратимам, бо живуть у танках і бліндажах, зате воюють: мужньо, стійко, з вірою... Інколи вони поночі їдуть на дорогах, які у будь-який момент можуть замінювати сепаратисти, намагаються проскочити їхні засідки. Аби тільки встигнути, бо розуміють, від їхньої роботи залежить наша перемога. Про армійські будні та виконання завдань — наш земляк розповів, коли приїхав у десятиденну відпустку до рідних.

Родом 38-річний Валентин Ніна із Шистова. Свого часу він закінчив Володимир-Волинське ПТУ за спеціальністю «автокранівник», згодом служив строкову в артилерійських військах у Бердичеві. Пізніше одружився, і з дружиною Світланою живуть у її батьків у селі Зимне. Подружжя виховують 12-річного сина Дениса і на три роки молодшу доньку Вікторію. Власне, про них і розпочав свою розмову.

— Переживаю за рідних, що лишилися у селі без мене, бо роботи у цю пору непочатий край... Та й скоро картоплю копати треба, а її цього року багато посадили. Діти збираються до школи, то вирішив терміново ремонт зробити у їхній кімнаті. Із дружиною закінчуємо шпалери клеїти. Світлана безробітна, бо скоротили, коли у торгівлі працювала.

Як і мене, як служив прапорщиком у зенітно-ракетному полку. Дружина і батьки вже чотири місяці живуть у постійному стресі. Світлана каже, з відчаєм опускаються руки, хоч розуміє: усім зараз нелегко, і не в неї однієї чоловік на тій неоголошеній війні. Усе, що відбувається, хай буде на совісті генералів та інших пристосуванців і кар'єристів.

З 11 квітня, а це вже чотири місяці, Валентин Ніна в армії. Перші три дні перебував у Володимирі, потім — на Рівненському учбовому центрі, але каже, цей полігон не пристосований для учбових дій з більш потужною технікою, отож продовжував її освоювати у Миколаєві. «Не вірте тим, хто скаржився, що ніби, у Рівному ми голодували. Це — неправда. На траві батони лежали, їх вже ніхто їсти не хотів, — згадує. — По приїзді у Дніпропетровську область наш батальйон розташувався за 50 кілометрів від Донецька. Місцина ніби й спокійна, поряд — зелені насадження з акацій, так звана «зеленка», але безпілотники часто літають і вистежують. І жартوما: ще у гості навідуються зайці й їжаки. Добре, що поряд річка і є де помитися, але і до неї ідемо з обережністю, здебільшого по кілька чоловік. Їжі у нас не бракує, але не завжди є можливість добиратись до польової кухні, бо часто буваємо у роз'їздах. Хлопці зробили велику сковорідку, смажимо картоплю, сало чи підігріваємо тушонку. Щоб продукти не псувались, ховаємо їх у копанках, а земля тут тверда, мов камінь. Дають нам сухпайки із тушкованим м'ясом, згущеним молоком, цукерками, навіть жуйки кладуть.

Зміцніти духом нам допомагають вісточки з рідних країв, бо потрапити з мирного часу в жорстоку кровопролитну війну — таке не кожен витримає. Не так давно нам передали малюнки від дітей з Львівської, Івано-Франківської, Терно-

пільської, Рівненської, Волинської областей. Їх привезли так багато, що довелося для них стенди ставити. Часто до нас приїжджають волонтери з Волині та інших областей, котрі привозять адресні передачі й багато різних потрібних речей. Наш батальйон має бронжилети і зброю, а ось камуфляжна форма і спецвіки, то проблема, бо вже старі, з 90-х років, під руками рвуться, тому все це купуємо самі або передають рідні. Як і сигарети чи воду, бо того, що доставляють волонтери, не вистає. На території дислокації є магазин, де можна придбати необхідне. Буває місцеві, як побачать, що щось купуємо, самі за нас розраховуються. Хоч спершу ставились по-інакшому, вороже, називали бандерівцями. Люди у тій місцині живуть бідно, деінде можна зустріти добротні будинки. Приміром, з п'яти десятків, можливо, два-три цегляних серед хат-мазанок із глини. Волиняни не ходять у такому латаному одязі, чи зашитому у декількох місцях. Коли по приїзді додому розповів про це своїм землякам, вони дивувалися: то це і такі бідні є? Я ж їм на те: бо ви їздите у Польщу і своє життя порівнюєте із тамтешнім. Ми дітлахів зі Сходу згущеним молоком і цукерками пригощаємо й вони цьому раді, бо такі ласощі для них не на щодень. Місцеві нам виносять воду, молоко, чай — хто що може. Побачивши наших вантажівки, навіть «джипи» зупиняються, а «круті» хлопці пропонують свою допомогу, пригощають сигаретами, а раніше кричали образливі слова, погрожували.

Техніку, що зламалася, привозять на базу МАЗи і УРАЛи, часто ці машини використовують, як тягачі. А тут вже їй лагодять декілька бригад. Якщо терміновий ремонт, то доводиться виїжджати у нічну пору (темніє тут о 21-й, світає о 3-й), хоч це і більш небезпечно, бо можна потрапити у засідку чи не побачити замінованої дороги. Можна тільки уявити скільки роботи у нашого ремонтного батальйону, бо майже всі БТРи й БМПи двадцятирічної давності. Варто врахувати і те, як швид-

ко і оперативно вони її виконують.

— Навіщо було ліквідувати наш зенітно-ракетний? — обурюється чоловік. — Якби його суди на Схід, і разом із командиром полку, він би показав тим найманцям, де раки зимують! Хоча наші хлопці тут молодці, тримаються мужньо. Особлива заслуга у цьому і нашого командира батальйону, підполковника Олега Головача з 51-ої ОМБр. Зараз біля Донецька гаряче, але наші воїни дають достойну відсіч агресору, а от коли буде перемога — сказати важко. Головне, щоб бойовий дух не падав. Ми всі постійно на нервах, не знаємо, що буде через годину. З усіх сил намагаємося підтримувати одне одного. Із подій, що відбуваються, розуміємо, не завжди командні дії оправдані, і не завжди на посадах ті люди, які мали б їх займати. Приміром, дивує, чому фізкультурник працює медиком, а розвідник — кухарем чи навпаки? Якби нашому майору Віктору Хмелецькому, котрий підірвався на міні, професійно надали медичну допомогу, він би вижив. Та тільки хіба йому одному? Нам треба кадрових офіцерів, а не тих, хто тільки навчався на військовій кафедрі у вузах і практично про службу не чув.

У відпустку на Волинь наш земляк добирався 17 годин і то, дякуючи володимирчанину Михайлу, котрий вже не вперше возить наших солдатиків додому. Як і волонтери, котрі допомагають нашій армії. Але, на жаль, на всіх бракує місць. Отак і витрачають наші хлопці довгоочікувані дні, які мали б провести з рідними...

По приїзді у Зимне Валентин Дмитрович усе ніяк не міг звикнути до тиші, а коли вдома стрільнуло колесо від велосипеда, відскочив і ліг на землю...

Усі ми хочемо перемоги у цій неоголошеній війні за нашу незалежність. Хочемо жити в єдиній Україні, а не розчленованій російським агресором. І обов'язково молимося за її мир і спокій, щоб живі й здорові повернулися до нас наші рідні.

Тетяна АДАМОВИЧ.

Двоє міліціонерів «погоріли» на хабарах

На Волині співробітники СБУ спільно з працівниками обласної прокуратури викрили та припинили протиправну схему одержання хабарів, впроваджену начальником та його заступником одного з райвідділів УМВС України у Волинській області. Про це повідомляє прес-служба УСБУ.

Міліціонери систематично вимагали та одержували неправомірну

вигоду від одного з місцевих мешканців за безперешкодне перевезення підкацизних та інших товарів автошляхами регіону до українсько-білоруського кордону.

Загалом задокументовано три епізоди одержання зловмисниками грошей.

12 серпня цього року співробітники СБУ затримали правопорушників під час одержання чер-

гової частини хабара — 400 доларів США.

Прокуратурою Волинської області обом працівникам міліції повідомлено про підозру за ч. 3 ст. 368 (одержання неправомірної вигоди за попередньою змовою групою осіб, поєднане з вимаганням) Кримінального кодексу України.